

BLUES DO MSZ PISANY NAD WODOSPADEM IGUAZU

Nie wierz oszczercom, gdy stawiają mnie pod ścianą,
wytykają palcami, obrzucają czerwonym błotem
na głównym placu redukcji i krzyczą, że oto jest pęd
winny wszystkiemu i nie wyda żadnego owocu.

*Tymczasem odbijaj się od ścian,
rań grań,
gub pogoń sań.*

Schodzą się we mnie wymarłe pokolenia, skrzypią ściany
jurty wypełnionej szczelnie przez niebytych mężczyzn
oraz niedoszte kobiety, które we mnie znajdują rozwiązanie.
I otwierają korytarze pode mną, z których się nie wraca.

*Tymczasem odbijaj się od ścian,
rań grań,
gub pogoń sań.*

Na stałe zamieszkują mnie tylko kości kolonizatorów, ostre
na krawędziach, puste w środku. Nie wierz im, badaj dźwięk,
a nic, co się wydarzy w ścianach, nie pozostanie bez śladu krwi
z ciała wleczonego daleko stąd po lodzie, po śniegu.

*Tymczasem odbijaj się od ścian,
rań grań,
gub pogoń sań.*

Godan daginn albo Pierwszy list do Tymoteusza

Wszystko wyraża się przez piosenkę śpiewaną w języku,
którego nie znam i nie mam prawa rozumieć. Anglia wraca
do domu. Islandia idzie dalej. Szkocja myśli o niepodległości.
O wszystkim innym, co ważne, wiem od proroka, który umie
powtarzać tylko jedną głoskę na wiele sposobów. I brzmi
prawdziwie. Wierzę mu na śmierć i życie. Teraz wiem,
co to znaczy. Wcześniej mi się wydawało.

Pierwszy List Tymoteusza do Kieleczowian

To jest w moich oczach i wypełnia je bez reszty. A kiedy się rusza niezliczonymi częściami, które szumią, odbijają światło, mienią się w nim – czuję ruch tego, czym oddycham, na skórze. Wtedy to duże, okrągłe, które dotyka ciepłem, sprawia, że muszę mrużyć oczy. A potem widzę taniec wielu drobin w świetle, które mają barwę spokoju, i słyszę dźwięk, a okrągłe i ciepłe ledwo mruga do mnie zza tego, co się rusza, i ja mrugam do niego. Wszystko jest połączone w jedno, chociaż jest tego wiele; jest osobno, razem i wypełnia oko, dotyczy mnie, ogarnia, zajmuje i nie ma niczego, tylko to. Jest tego tyle, że macham rękami, kopię na zmianę nogami, byle mocniej. Chcę, żebyście zobaczyli to, co widzę, nie wiedząc, co to znaczy widzieć. A wy mówicie tylko „drzewo”, „liście na wietrze”, „słońce”. Nie wiem, co to znaczy. Więc kopię, macham i wyprężam plecy w łuk. Nie umiem inaczej nawracać, ale wierzę. Jest jeszcze czas.

Pierwszy pacierz Tymoteuszowy

Niosłem cię na rękach. Wszystko było nowe i świeże.
Smak rogu pieluszki z tetry zagryzanej rytmicznie (*tatatata*),
znikający punkt za nami (*mamama*), lśniący po deszczu
wielki kontenerowiec na kotwicy (*o!o!*), który przyplłynął tu prosto
z Chin. Granice były płynne jak zawsze, jakby ktoś próbował
z nas zadrwić (*aaa – ba!*), zorganizować zasadzkę, czego świadectwem
znikające ślady stóp, odwieczny rekwizyt klasycyzujących kolegów
(*Tatum? Tatum?*). Tak chciałem cię nieść, jak najdłużej, najdalej
ponad tym było-minęło-jest-nie ma-było. Bylebyś był ponad tym,
bezpieczny w zrostach powietrza, kiedy zabranie rąk, refleksie światła
na krótkiej fali. Żebyś był. Na pewno. Ba.

ZENON KAŁUŻA WCHODZI WIECZOREM 19 LIPCA 2017 ROKU DO PO-KOJU DZIECIĘCEGO I MÓWI COŚ DO ŻONY, NIE WIEDZĄC NAWET, ŻE DOKONUJE DEKONSTRUKCJI POLITYCZNEJ SCENY W POLSCE, A PRZY OKAZJI UDOWADNIA ŁAWRENIUKOWI KRYSTIANOWI, ŻE ZDARZA MU SIĘ POPRAWNIE ZASTOSOWAĆ JAKIŚ ZNAK INTERPUNKCYJNY.

Dobra,
zmiana!

NOLI ME TANGERE

Jeszcze tam jestem, nie trać pewności, że oto niewidocznie,
ale idę tam, gdzie podążam. Malowniczo wtłoczony pod listy
zakupów, rachunki, sprawunki, zapisy, akty nadania, wszystkie
kroje czcionki i kształty odręcznego pisma. Niech nie opuszcza
ciebie niepokój, że pod bębnami kabla, stosami gnijących palet,
w tłumie złączy bez chwili wytchnienia koduję, transmituję i
złośliwie zmieniam częstotliwości. Jestem i nigdy mnie nie zabrakło.
Nie próbuj mnie powstrzymać, kiedy odwracam się, by wyłączyć
wizję, odkleić się od tak zwanej rzeczywistości, żeby naprawdę
coś przeżyć.